

fund eller mellem Medlemmer af forskellige Troessamfund m. v. Vi standsede i sidste Møde ved den tredie Paragraph. Det næste Afsnit, der bringes under Forhandling, vil omfatte §§ 3—7 begge inclusive. Jeg veed ikke, om Nogen ønsker Ordet?

Ordføreren: Da den ærede anden Landstthingsmand for 1ste Kred (Treschow) saavel som jeg fandt, at Lovudkastet i det Hele burde fraraades, gif vi ikke ind paa de mange enkelte Bestemmelser, hvorimod man kunde have Noget at indvende, men gjorde blot ganske enkelte Bemærkninger i denne Retning. Men, da det nu har Udseende til, at Lovudkastet i det Væsentlige kan gaae igjennem, saa turde det dog være fornødent, at man ogsaa gjør sine Bemærkninger ved de enkelte Paragrapher, hvorimod man troer, at der frembyder sig betydelige Indvendinger. Jeg kan jo forsaavidt ikke egentlig træde frem som Ordfører for Udvalget i strengeste Forstand — jeg har paa en Maade aldrig været det, fordi der ikke var nogen fælles Udvalgsmening, men Udvalget havde deelt sig i forskellige Dele, og ingen af dem kunde siges at have nogen klar og bestemt Fleerhed for sig. Smidlertid troer jeg dog, at min høitagtede Medarbejder vil, i alt Fald for den største Deel, være enig i de Indvendinger, jeg gjør, — Noget, det naturligtvis vil være hans Sag at udtale sig om, og der vil jo egentlig heller ikke nu være Spørgsmaal om nogen Udvalgsmening; men det, der fremkommer, er personlige Meninger, hvis Værd det vil staae til det ærede Thing at bedømme. Det er nu min Overbeviisning, at, ligesom Lovudkastet hjemler borgerlige Ægteffaber i Tilfælde, hvori der efter min Mening ikke er nogen gyldig Grund til at hjemle dem, og under saadanne nærmere Betingelser, som ere i høj Grad betænelige, saaledes har Udcastet heller ikke været heldigt i at udfinde de Regler, hvorefter den borgerlige Sanction

paa Ægteffabet skulde gives. For det Første mener jeg, at det er uheldigt, naar man vil, at det borgerlige Ægteffab skal afflutes paa Raadstuen eller paa Thinget for den sædvanlige Dyrighed. Dette staaer uden Tvivl i Forbindelse med, hvad der er bestemt i den 6te Paragraph om, at Handlingen skal foregaae offentligt; men det forekommer mig, at man her snarere maatte afværge Offentligheden end fremme den. Forsaavidt der er Spørgsmaal om Beviiset for, at Overenskomsten er indgaaet imellem Personerne, saa kan dette jo faaes paa ligesaa paalidelig Maade uden som ved Hjælp af denne Offentlighed, og navnlig vil jo det, der ansees som Spidsen af juridisk Vished, et Notarialinstrument, her ligesom i andre Lande kunne finde sin Anvendelse. Men det forekommer mig, at den Handling, at der indgaaes et borgerligt Ægteffab, er for vor hele Befolkning saa anstødelig, at det aldeles ikke er at ønske, at den foretages offentligt. Det vil vække Anstød, og det vil ogsaa let give Anledning til, at de Personer, som indgaae et saadant Ægteffab, blive udsatte for Forhaanelse. Jeg vil nu ikke her tale om, hvad Anstød den større Deel af Befolkningen finder ved det borgerlige Ægteffab ialmindelighed; men der kan dog overmaade let være saadanne Overenskomster forbundne med det borgerlige Ægteffab, som stride imod enhver kristelig Følelse. Jeg sætter f. Ex., at det er indgaaet Ægteffab imellem en Jøde og en Christen paa det Vilkaar, at alle Børnene skulle opdrages i den jødiske Religion, at Drengbørnene skulle omskjæres; saa forekommer det mig, at det maaskee være anstødelig for enhver kristelig Følelse, baade fordi det ligefrem er imod den augsburgske Confession, men ogsaa fordi man dog ikke let kan tænke sig Andet, end at den Overenskomst, som en Christen indgaaer om at hengive Børnene til Jødedommen, er fremfaldt ved egennyttige Bevæggrunde.